

Tyveri af Urkæden. Det er, hvad der foreligger, at man fører hende bag Lyset, ved et falskt Foregivende, ved en gal Skrivelse faar man hende til at modtage en Erstatning, som hun under alle andre Omstændigheder ikke vilde have modtaget, men som hun vilde have appelleret til Højesteret. Saa fornuftig og støt en Pige var hun, at dersom hun havde vidst, at der i Kendelsen blot var en Stavelse om, at hun var skyldig, saa havde hun appelleret Sagen, saa var Sagen kommen til Højesteret, og saa var Justitsminister Nellemanns Forhold til sin Tjenestepige kommet offentlig frem. Det vilde man undgaa, og derfor førte man denne Pige bag Lyset ved en falsk Skrivelse.

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige; de maa vise Agtelse for det Ting, hvis Gæster de ere.

Den ærede Forespørger brugte Udtrykket at føre bag Lyset ved en falsk Skrivelse. Det var ønskeligt, at dette blev forklaret saaledes, at der ikke dermed mentes noget forsættigt. Ellers maa det paatales.

Ordføreren for Forespørgerne (Borgbjerg): Det undrer mig ogsaa i meget høj Grad, at jeg ikke har faaet noget at høre fra Justitsministerens Side, efter at jeg har oplyst, at Mistanken for at have stjaalet Guldkæden saa langt fra er bleven bestyrket, at den, efter alt, hvad der foreligger, er bleven svækket eller gjort til intet. Men dertil kommer, at der er kommet et meget værdifuldt Vidnesbyrd frem i Sagen, nemlig fra Professorinde P. Hansen, et meget værdifuldt Vidnesbyrd, eftersom Fru Nellemann, da hun retter Sigtelser mod Nelly for at have stjaalet Guldkæden, paaberaaber sig, at hun har hørt, at hendes tidligere Frue, Professorinde P. Hansen, ikke anser hende for ganske hæderlig. Altsaa i det Øjeblik Fru Nellemann sigter Nelly, paaberaaber hun sig et Forlydende om, hvad hendes tidligere Frue har ment om den Ting. I den Anledning føres Professorinde P. Hansen for Retten og afgiver det Vidnesbyrd, at hun kun kender godt om Nelly og ikke paa nogen Maade anser hende for at have stjaalet noget. Ja, det viser sig, at hun gør det i den Grad, at hun selv har mistet en Brosche, som der er langt mere Sandsynlighed for, at Nelly har stjaalet, end for, at hun har stjaalet Urkæden og lagt den tilbage igen, men i den Grad tror hun paa Nellys Ærlighed, at hun ikke mistænker hende et Øjeblik for at have stjaalet Broschen.

2 Aar efter kommer Broschen til Stede, og det opklares, hvorledes den er bortkommen, men i den Grad tror Professorinde P. Hansen altsaa paa Nellys Ærlighed, at hun intet Øjeblik mistænker hende. Professorinde P. Hansen føres som Vidne og aflægger dette Vidnesbyrd. Dette Vidnesbyrd er ikke til at finde i denne Forhørsprotokol. Det undrer mig i allerhøjeste Grad, at vi ikke have hørt en eneste misbilligende Udtalelse fra Justitsministerens Side om dette Forhold. — Den ærede Justitsminister udtalte, at han ikke kunde forbedre Tonen i Retsplejen. Der var ganske vist brugt dette Udtryk af Aktor i Højesteret i Alma Bondesens Sag, at det ikke var nogen Salontone, men han mente, at det, der finder Sted nu, dog kunde forenes med dette Udtryk. Jeg vil sige, at dette Udtryk, at der ikke finder nogen Salontone Sted, er en Eufemisme for, at det er alt andet end en Salontone, der finder Sted, saaledes maa det jo selvfølgelig forstaas. Den højtærede Justitsminister sagde, at der kunde ikke gøres noget i denne Retning, ogsaa efter det ny Retsystem er det hele, der paabydes, Ro og Værdighed. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om Udtrykket „Tyvetøs“ efter hans Mening er foreneligt med Ro og Værdighed, navnlig med Værdigheden, og om det er Meningen, at saadanne Udtryk som „Tyvetøs“ skulle overføres fra det gamle System til det ny?

Den ærede Justitsminister erklærede, at han efter at have tænkt over Sagen var kommen til den Overbevisning, at han ikke skulde anlægge Regressøgmaal mod Assessor Finsen, thi Loven af 1888 krævede, for at der kunde gøres Regres gældende, „Misbrug af Embedsmyndighed, Skødesløshed eller andet uforsvarligt Forhold“, og det forklarede den ærede Justitsminister paa den Maade, at Skødesløshed i sig selv ikke var nogen uforsvarlig Optræden; kun naar Skødesløsheden var uforsvarlig, havde Statskassen Regres. Dette er i Sandhed en haarrejsende Fortolkning, og jeg tror ikke, at Lovgiveren, da han vedtog denne Paragraf, har tænkt sig Muligheden deraf. Jeg tror, at han ganske simpelt har tænkt sig, at al Skødesløshed er uforsvarlig. Jeg tror netop, at det, man har villet slaa fast i 1888, er, at naar en Dommer har gjort sig skyldig i Skødesløshed, er det ham, der skal yde Erstatning til den uforskyldt arresterede og ikke Staten. Det er ganske sikkert det, der har været Lovgiverens Mening, og ikke noget som helst andet. Jeg vil tage et Eksempel. Der faldt